

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/81/2024
Identifikačné číslo spisu:	4417211123
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4417211123.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. C. R., narodenej XX. K. XXXX, U. Q., C. XX, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Kristínou Rakickou - Decsi, PhD., Nové Zámky, Pri Gymnáziu 22, proti žalovanému W. R., narodenému XX. C. XXXX, U. Q., C. XX, korešpondenčná adresa: U. Q., T. XX, o náhradu škody, ušlého zisku a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod č. k. 10C/95/2017-589 o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. mája 2024 č. k. 12Co/86/2023-653, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. januára 2023 č. k. 10C/95/2017-589 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 83.083,76 eura titulom náhrady škody za obdobie od 01. júna 2007 do 19. decembra 2016 z dôvodu, že sa voči nej mal žalovaný správať dlhodobo protiprávne a ona musela náhle v obave o svoj život a zdravie, opustiť domov. Skutočná škoda mala pozostávať z výdavkov použitých na náhle riešenie bývania v sume 19.916,54 eura. Žalobkyňa tiež nemohla riadne vykonávať svoje podnikanie - prekladateľskú činnosť, čím jej mal vzniknúť ušlý zisk v sume 37.167,22 eura. Nemajetkovú ujmu v sume 26.000 eur si uplatnila z dôvodu obavy o život a zdravie v psychickom strese, sociálnej odkázanosti, bezdomovectve a možnosti uplatniť sa v sociálnom živote.

1.2. Súd prvej inštancie sa s tvrdeniami žalobkyne nestotožnil, keďže z vykonaného dokazovania mal za to, že žalovaný sa protiprávneho konania voči nej nedopustil. Nebolo sporné, že vzťahy medzi stranami (súrodencami) sú mimoriadne zlé už od roku 1990. Uvedené viedlo k množstvu súdnych konaní a sporov, trestných konaní a priestupkových konaní (pozri body 5.2.1. až 5.3.10., 5.4.1. až 5.4.3., 5.5.1.

až 5.5.5. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Vyhodnotením jednotlivých konaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že medzi stranami existuje dlhodobá averzia a neznášanlivosť, vedúca k vzájomným schválnostiam, ktoré nemožno považovať za normálne súrodenecké správanie. Na druhej strane mal za to, že intenzita tohto vzájomného správania nedosahuje a ani nedosahovala úroveň protiprávneho konania ako prvého predpokladu všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.3. Za dôležité považoval súd prvej inštancie aj to, že titulom dedenia sa obe strany stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti, každý v spoluvlastníckom podiele 1/8 k celku titulom dedenia po svojom otcovi W. R.. Ostatnými podielovými spoluvlastníkmi sú sestra G. G. v spoluvlastníckom podiele 1/8 k celku, a na príslušnom liste vlastníctva stále figuruje ako podielová spoluvlastníčka aj ich matka G. R. v spoluvlastníckom podiele 5/8 k celku, keďže dedičské konanie po nej v čase konania pred súdom prvej inštancie nebolo právoplatne skončené. Súd prvej inštancie uviedol, že strany z nepochopiteľných dôvodov pri existencii podielového spoluvlastníctva k spornej nehnuteľnosti nepostupovali podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri rozdielnych názoroch na hospodárenie so spoločnou vecou mohol ktorýkoľvek podielový spoluvlastník podať na súd žalobu o hospodárení so spoločnou vecou. Strany namiesto uvedeného postupu zvolili postup prostredníctvom súdnych konaní a sporov, trestných konaní a priestupkových konaní.

1.4. Pokiaľ ide o druhý predpoklad v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, ktorým je škoda, v danom prípade skutočná škoda a ušlý zisk, tak skutočná škoda žalobkyňi vzniknúť nemohla a ani nevznikla, pretože bolo jej rozhodnutím sa zo spornej nehnuteľnosti odsťahovať a riešiť si bytovú otázku iným spôsobom. Súd prvej inštancie uviedol, že jej nič nebránilo iniciovať súdne konanie o určenia nakladania so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pri absencii prvých dvoch predpokladov tak nebol splnený ani tretí predpoklad, ktorý je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, a rovnako tak ani zavinenie, ktoré u žalovaného nebolo zistené, či už vo forme úmyslu alebo nebanlivosti. Obdobne súd prvej inštancie vyhodnotil aj náhradu škody uplatnenú titulom ušlého zisku. Potvrdenia o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb žalobkyne za roky 1994, 2006, 2007 a 2008 ešte neznamenajú, že pokiaľ by sa žalobkyňa zo spoločnej nehnuteľnosti neodstáhovala, že by dosiahla zisk, ktorý vyčísľila vo forme ušlého zisku. Pri náhrade ušlého zisku nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu veci, nebyť protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Pozastavenie prevádzkovania živnosti žalobkyňou v období od 15. marca 2008 do 15. marca 2011, ktoré znamenalo ukončenie jej príjmu z prekladateľskej činnosti, nemôže byť vyhodnocované v neprospech žalovaného. Žalobkyňa si totiž uvedených následkov musela byť vedomá, pričom sa tak rozhodla sama, slobodne a vážne. V priebehu celého konania nepreukázala, že by konala pod nátlakom alebo protiprávnym konaním zo strany žalovaného.

1.5. Súd prvej inštancie považoval žalobu za bezdôvodnú aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mala mať svoj pôvod v obave o život a zdravie žalobkyne v psychickom strese, sociálnej odkázanosti, bezdomovectve a možnosti uplatniť sa v sociálnom živote. Uviedol, že pri náhrade nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, vrátane § 13 ods. 2. Na priznanie nemajetkovej ujmy musia byť splnené tri predpoklady: a) existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a ktorý spočíva v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, b) musí ísť o zásah neoprávnený a c) musí byť daná príčinná súvislosť medzi oboma uvedenými predpokladmi. Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že nie je splnený ani jeden z uvedených troch predpokladov. Výsledky dokazovania nepreukázali, že existuje zásah žalovaného, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození osobnosti žalobkyne v jej fyzickej a morálnej integrite, ďalej že by išlo o neoprávnený zásah žalovaného, a napokon, že by existovala príčinná súvislosť medzi týmito dvomi predpokladmi. Skutočnosti uvádzané žalobkyňou zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie mal za to, že dlhodobé nepriaznivé vzťahy strán majú vo výraznej miere svoj pôvod v rozdielnych názoroch na hospodárenie so spoločnou spornou nehnuteľnosťou a aj na spolužitie medzi stranami na jednej strane a ich rodičmi na druhej strane počas obdobia ich života. To však ešte samo o sebe neznamená, že rozdielny postoj žalovaného oproti postoju žalobkyne zakladá nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie uzavrel,

žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, ktorým by preukázala existenciu zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu, neoprávnenosť zásahu a príčinnú súvislosť.

1.6. Súd prvej inštancie nevypočul navrhnutého svedka MUDr. D. H., bývalého primára psychiatrického oddelenia FNsP U. Q., ktorý mal potvrdiť, že keď žalobkyňa unikala žalovanému k ich susedom, mala telefonovať svedkovi, ktorý jej mal poskytnúť telefónne číslo na nemocničnú stráž. Súd prvej inštancie uviedol, že prípadné potvrdenie týchto skutočností by na závere súdu nič nezmenilo, keďže označené tvrdenie je bez právneho významu vo vzťahu k náhrade skutočnej škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy. Výpočutá nebola ani svedkyňa Q. Q., ktorá ako prenajímateľka uzatvárala zmluvu o nájme bytu so žalobkyňou ako nájomníčkou, pretože uvedenú skutočnosť žalovaný nerozporoval. Súd prvej inštancie nevykonan ani prehratie zvukového záznamu CD nosiča, ktorý mal údajne obsahovať rozhovor strán, keďže zvukový záznam žalobkyňa vyhotovila bez vedomia žalovaného, ktorý k jeho prehratiu pred súdom nedal súhlas.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 14. mája 2024 č. k. 12Co/86/2023-653 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena týkajúceho sa vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu deklarovanú žalobkyňou. Z tohto dôvodu odvolací súd považoval za nadbytočné opakovať dôvody, ktoré súd prvej inštancie podrobne uviedol v odôvodnení jeho rozsudku. Odvolací súd bol názoru, že súd prvej inštancie správne prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne.

2.2. V odvolaní žalobkyňa namietala nevykonanie podľa nej kľúčového dôkazu - prehratie zvukového záznamu na CD nosiči, ktoré by preukázalo protiprávne konanie žalovaného, ktorý sa dobýjal do jej izby, vyhrážal sa jej usmrtením, v následku čoho bola nútená vyskočiť z okna a utiecť. Výkonaním tohto dôkazu by sa podľa žalobkyne preukázalo protiprávne konanie žalovaného, príčinná súvislosť medzi jeho správaním a následným vznikom škody v dôsledku núteného opustenia spoločnej nehnuteľnosti. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že tento žalobkyňou navrhovaný dôkaz nie je spôsobilým dôkazom na preukázanie žalobkyňou tvrdených skutočností. Z rozsiahleho spisu mal odvolací súd za zrejmé, že medzi stranami sporu od roku 1990 pretrvávajú nezhody, ktoré viedli k iniciovaniu viacerých trestných, priestupkových a súdnych konaní. Podľa žalobkyne bol však podstatným práve útok žalovaného zo dňa 06. februára 1996, zachytený na CD nosiči, ktorý ju prinútil opustiť spoločnú nehnuteľnosť v snahe zachrániť si život, čo podľa nej bolo v príčinnej súvislosti s následným vznikom škody. Z obsahu spisu mal tiež odvolací súd za preukázané, že navrhovaný dôkaz použila žalobkyňa v trestnom konaní, teda orgány činné v trestnom konaní boli s týmto oboznámené, avšak podľa nich toto konanie žalovaného nebolo spôsobilé privodiť trestné stíhanie žalovaného, pretože preverovaním sa nezistilo, že by sa žalovaný svojím konaním dopustil trestného činu. Odvolací súd s nevykonaním tohto dôkazu súdom prvej inštancie súhlasil, keďže predmetný dôkaz bol nezákonným (poukazujúc na § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a čl. 16 ods. 2 CSP) a z uvedeného mal za zrejmé, že aj orgány činné v trestnom konaní konštatovali, že k trestnému činu zo strany žalovaného nedošlo. Odvolací súd tak konštatoval, že žalovaný sa nedopustil protiprávneho konania, ktoré je prvým predpokladom pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

2.3. Odvolací súd k uplatnenému nároku na náhradu škody žalobkyňou za obdobie od 01. júna 2007 do 19. decembra 2016, ktorý odôvodnila konaním žalovaného zo dňa 06. februára 1996, uviedol, že vznik škody musí bezprostredne súvisieť s protiprávnym konaním, musí s ním byť v príčinnej súvislosti. Odvolací súd konštatoval, že škoda vzniknutá v rokoch 2007 až 2016 nemôže byť vzhľadom na časový odstup v príčinnej súvislosti s konaním, ktoré sa malo udiať pred 11 až 20 rokmi, keď mala žalobkyni v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného vzniknúť škoda. Škoda za uvedené obdobie, pokiaľ žalobkyni vznikla, nemohla byť ani z tohto dôvodu (veľkého časového odstupu) v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v prípade, ak by išlo o protiprávne konanie. Vznik škody musí totiž bezprostredne súvisieť s

protiprávnym konaním, musí byť s ním v príčinnej súvislosti.

2.4. K tvrdeniu žalobkyne, že vypočutím svedka MUDr. H. by sa mohla potvrdiť existencia protiprávneho konania žalovaného voči nej, následkom ktorého jej vznikla škoda, odvolací súd uviedol, že s týmto tvrdením nemožno súhlasiť. Tento svedok totiž nebol pri žalobkyňou opisovanom útoku žalovaného, žalobkyňa mu mala len telefonovať počas jej úniku za účelom poskytnutia telefónneho čísla na nemocničnú stráž. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ by aj svedok potvrdil útok žalovaného na žalobkyňu, záver súdu by to aj tak nezmenilo a to vzhľadom na ďalšie vykonané dôkazy, ktoré bolo treba posudzovať vo vzájomnej súvislosti.

2.5. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tým, ako súd prvej inštancie vyhodnotil použitie slzotvorného plynu žalovaným a fyzický útok žalovaného, o ktorom písal Mgr. G. K., čo podľa nej malo byť dostatočným dôkazom o opakujúcom sa protiprávnom konaní žalovaného voči nej. V spojitosti s touto námietkou odvolací súd uviedol, že výpovede svedkov len potvrdili zlé vzťahy medzi stranami sporu, čo súd prvej inštancie nespochybňoval, avšak tieto neboli dôkazmi preukazujúcimi príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody, ktorú žalobkyňa odôvodňovala práve zásahom žalovaného zo dňa 06. februára 1996. Súd prvej inštancie sa podľa mienky odvolacieho súdu zaoberal vzájomnými vzťahmi strán sporu obširne a veľmi podrobne rozpisal všetky konania, ktoré sa viedli v priebehu niekoľkých rokov, avšak protiprávne konanie žalovaného voči žalobkyni týmto za preukázané nemal.

2.6. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v odvolacom konaní. Žalovanému však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že mu nárok na ich náhradu nepriznáva.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka primárne dôvodila tým, že vyjadrenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, o neunesení dôkazného bremena v nadväznosti na nevykonanie ňou riadne navrhnutých a pre rozhodnutie vo veci samej zásadne významných dôkazov, sa javí ako absolútne nelogické a arbitrárne. Dôkazy - výsluch MUDr. H. a prehratie zvukovej nahrávky, dovolateľka navrhovala práve z dôvodu, aby svoje dôkazné bremeno uniesla. Podľa jej názoru bola vec súdom prvej inštancie prejednaná nenáležite, povrchne, konanie nebolo vedené objektívne, strany sporu nemali rovnocenné postavenie, dôkazy ňou navrhované neboli akceptované a vykonané, no dôkazy preložené žalovaným akceptované boli. Namietala aj nestrannosť súdu, ktorú argumentačne v dovolaní postavila na tom, že súd prvej inštancie pri výpovedi sestry strán G. G. maril jej svedeckú výpoveď tým, že jej vkladal do úst odpoveď, že to bolo dávno a už sa nepamätá. V podstatnom dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami, týkajúcimi sa rozporuplnosti vykonávania dôkazov súdom prvej inštancie; nepresvedčivosti dôvodov, ktorých dokazovanie vykonal; účelového vyhodnocovania dôkazov v neprospech žalobkyne; účelovej interpretácie výpovede svedkov (konkrétne v prípade Mgr. G. K.); nesprávneho a nevhodného hodnotenia minulých rozsudkov vo veci sporových strán súdom prvej inštancie; nesprávnych záverov súdov prvej inštancie o neexistencii protiprávneho konania zo strany žalovaného; nesprávnych záverov o tom, že žalobkyňa mala na výber sa rozhodnúť a dobrovoľne sa rozhodla spoločnú nehnuteľnosť opustiť a teda sa dobrovoľne stala bezdomovkyňou a ďalšími (tieto ďalej nešpecifikovala). Na základe uvedeného dovolateľka označila rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, arbitrárne, riadne neodôvodnené a trpiace vadou zmätočnosti. Namietala aj to, že jej oba súdy nižších inštancií odopreli právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Dovolateľka konštatovala, že uvedené procesné pochybenia sú dôvodom nesprávneho rozhodnutia vo veci samej a zakladajú dôvodné pochybnosti o tom, že bol zachovaný princíp rovnosti zbraní, ako aj pochybnosť, že predmetné civilné konania ako celok bolo vedené spravodlivo.

3.2. Dovolateľka v závere dovolania navrhla dovolaciemu súdu, aby potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť dovolania založila výlučne na ustanovení § 420 písm. f) CSP, ktorým namietala (i) nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci nižšími súdmi, ktoré súdy (ii) nevykonali ňou navrhované dokazovanie prehratím zvukového záznamu CD nosiča, ktorý mal obsahovať rozhovor sporových strán, ktorý zvukový záznam žalobkyňa vyhotovila bez vedomia žalovaného, ktorý k jeho prehratiu pred súdom nedal súhlas a výsluchom navrhovaného svedka MUDr. H., ktoré dôkazy dovolaťelka považovala za podstatné na preukázanie protiprávneho konania žalovaného (tzv. opomenuté dôkazy - pozn.), (iii) účelové vyhodnocovanie dôkazov v jej neprospech, čo nesvedčí nestrannosti súdu, (iv) porušenie zásady rovnosti procesných strán, (v) nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku, (vi) nesprávnosť záverov súdov prvej inštancie o neexistencii protiprávneho konania zo strany žalovaného.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je preto dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

13. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

14. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

15. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nevykonaní ňou navrhovaného dôkazu prehratím zvukového záznamu CD nosiča, ktorý mal obsahovať rozhovor sporových strán, ktorý zvukový záznam žalobkyňa vyhotovila bez vedomia žalovaného, k prehratiu ktorého pred súdom žalovaný nedal súhlas, dovolací súd upriamuje na poslednú vetu bodu 15. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s bodom 12. až 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, predovšetkým v ktorých bodoch rozsudku odvolacieho súdu bolo žalobkyni zrozumiteľne a dostatočne vysvetlené, prečo súd daný dôkaz nevykonával. Stalo sa tak nie pre samotnú nezákonnosť navrhovaného dôkazu ale pre spojenia sa nezákonnosti a nadbytočnosti daného dôkazu.

16. Najvyšší súd odkazuje na princíp legality zakotvený v ustanovení čl. 16 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd pri prejednávaní a rozhodovaní vecí nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1, v ktorom zákonodarca zdôraznil viazanosť súdu zákonom, ktorý pojem zákon je potrebné vykladať širšie, zohľadňujúc hierarchiu právnych predpisov (t. j. pod pojmom zákonom preto treba rozumieť aj Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, únieové (európske) právo, medzinárodné zmluvy a pod.). Znamená to, že iba vo výnimočných prípadoch je odôvodnený (ústavne ospravedlniteľný) aj postup mimo rámca princípu legality, ktorý vyplýva z tzv. testu proporcionality vzájomne kolidujúcich ústavných práv. Dôvodová správa k CSP v tomto smere uvádza, že súd tak môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany ústavnokonformne posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva. Faktory, ktoré budú podmieňovať uvažovanie súdu pri posudzovaní (ne)prípustnosti

nezákonných dôkazov prostredníctvom testu proporcionality spočívajúcom v pomerovaní práva, ktoré bolo poškodené pri získaní dôkazu (napr. osobnostné práva) a práva, ktoré bude poškodené, resp. nebude naplnené pre prípad nevykonania nezákonného dôkazného prostriedku (napr. základné práva a slobody vrátane práva na spravodlivý proces) budú aj v režime CSP ponechané na voľnom (nie svojvoľnom, nakoľko jeho výklad musí byť ústavnekonformný) uvážení súdu, ktorý bude vychádzať z osobitostí jednotlivého prípadu (napr. bude vyvažovať tieto práva podľa závažnosti ujmy, ktorá vznikne jednotlivej strane procesu; podľa toho ochrana, ktorého záujmu v danom prípade prevažuje z hľadiska spravodlivosti; verejný záujem a pod.)

17. Z povahy testu proporcionality zároveň vyplýva, že použiteľnosť nezákonného dôkazného prostriedku bude podmienená dôkaznou núdzou, nakoľko v prípade existencie iných (zákonných) dôkazov nie je vykonanie nezákonného dôkazu potrebné a prednosť bude mať ochrana osobnostných práv.

18. Žalobkyňa namietanie

..nevykonania navrhovaného nezákonného dôkazu v dovolaní (rovnako ako v odvolaní) založila výlučne len na zdôraznení nestotožnenia sa s dôvodmi, pre ktoré nižšie súdy nezákonný dôkaz nevykonali, ktoré považuje za nedostatočné a nesprávne. Iba takéto všeobecné, nič konkrétne nehovoriace namietanie je pre uskutočnenie prieskumu nevykonania navrhovaného dôkazu nepostačujúce. Žalobkyňa sa navyše vôbec nepostavila voči najzásadnejšiemu dôvodu nevykonania predloženého nezákonného dôkazného prostriedku, ktorým bola jeho nadbytočnosť, čím jej dovolacia námietka úplne stratila svoje opodstatnenie.

19. Žalobkyňa v dovolaní namietala aj nevykonanie dôkazu výsluchom MUDr. H., ktoré nevykonanie dôkazu nižšie súdy rovnako založili na nadbytočnosti, ktoré závery žalobkyňa považovala za svojvoľné a neakceptovateľné bez bližšieho vysvetlenia z čoho tak vyvodzuje. I v danom prípade platí, že len samotná polemika žalobkyne s procesným postupom nižších súdov nespĺňa predpoklad jasnej a zrozumiteľnej formulácie dovolacieho dôvodu bez možnosti sa ním dovolacím súdom relevantne zaoberať.

20. Z ďalšieho obsahu dovolania vyplýva, argumentácia dovolateľky týkajúca sa zistenia skutkových okolností prípadu, spôsobu vykonávania dôkazov a ich vyhodnotenia. Dovolací súd k tomu uvádza, že konanie odvolacieho súdu (rovnako ako súdu prvej inštancie) v prejednávanej veci nevykazuje vady svojvôle alebo neudržateľnosti skutkových a právnych záverov, resp. že by tieto boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že z odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov vyplýva, ktoré dôkazy vykonali, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotil. Samotná skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože d o práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

21. Dovolateľka zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP založila aj na nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, tu ale v zásade s prepojením na vytýkanú vadu opomenutých dôkazov.

22. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí jeden komplex) spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 a 3 CSP) a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna

relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré potvrdil, pričom podľa § 387 ods. 2 správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia konštatoval a na ne odkázal, pričom s nimi vzhľadom na potvrdzujúci výrok tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu jeden celok.

23. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú námietku strany sporu bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

24. V súvislosti s arbitrárnosťou súdneho rozhodnutia najvyšší súd konštatuje, že o arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobcovia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv.

25. V danej súvislosti najvyšší súd dodáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

26. Znamená to, že nesprávne právne posúdenie veci (neexistencia protiprávneho konania zo strany žalovaného) dovolateľka neprípustne namietala cez dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

27. Dovolací súd záverom zdôrazňuje, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom

vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

28. Podľa dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by sudy porušili zásadu rovnosti procesných strán pri vykonávaní dokazovania ako to žalobkyňa v dovolaní namieta. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom stranám sporu rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam, ako aj rovnakú možnosť navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka konania/strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

29. Záverom najvyšší súd zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Do obsahu práva na nestranný súd patrí aj to, aby rozhodnutia v konkrétnej veci boli výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 71/97 a sp. zn. III. ÚS 36/2011). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v občianskom súdnom konaní zaručené prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia pre zaujatosť. Nestrannosť sudcu sa definuje ako absencia predsudku alebo zaujatosti, treba ju skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. treba zistiť osobné presvedčenie sudcu, ktorý vo veci koná, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. Pri posudzovaní subjektívneho hľadiska nestrannosti sa predpokladá nestrannosť sudcu až do predloženia dôkazu opaku (Piersack v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 01. októbra 1982).

30. Žalobkyňa v dovolaní namietala aj nestrannosť vec prejednávajúceho súdu, keď žaloby, ktoré podala voči žalovanému, vrátane žaloby v tejto konkrétnej veci považoval iba za schválności, a týmto spôsobom ju urážal.

31. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Podľa odseku 2 § 49 CSP vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

32. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (por. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru ESĽP a Ústavného súdu SR k danej problematike. (BAJÁNKOVÁ, Jana, § 49

[Dôvody vylúčenia]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek, Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2022, s. 234 - 243).

33. Nakoľko bolo namietanie nestrannosti súdu a sudcu žalobkyňou založené iba na okolnostiach, ktoré spočívali v procesnom postupe súdu, sudcu alebo ich rozhodovacej činnosti (§ 53 ods. 3 CSP) a rovnako nevykazovalo všetky predpísané náležitosti (§ 52 ods. 2 CSP), nižšie súdy správne na takéto namietania v zmysle § 52 ods. 2 a § 53 ods. 3 CSP neprihliadali a neprihliadol na ne ani dovolací súd pre ich nespôsobilosť založiť dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

34. Najvyšší súd i v danom prípade vyzdvihuje, že pre kvalifikovanú dovoláciu námietku rozhodovania nestranným súdom bolo potrebné ju nielen náležite vymedziť ale aj správne uplatniť cez dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, k čomu tiež dovolateľka nepristúpila.

35. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne podľa § 421 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

36. Dovolací súd záverom považuje za potrebné akcentovať, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu procesu rigoróznejšieho a odborne náročnejšieho typického v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí preto advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 a § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a dôvodoch, na ktorom bolo reálne založené. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

37. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.